

## Arrest

nr. 160 031 van 15 januari 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2015.

Gelet op de beschikking van 13 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

*“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 3 juli 2014 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart). De verzoekende partij lijkt aldus geen belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.*

*Het beroep komt onontvankelijk voor.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 10 december 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 september 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij ondertussen een F-kaart heeft, maar dat zij een blijvend belang heeft, in de zin dat de F-kaart van beperkte duur is.

De verwerende partij stelt zich vragen bij het belang, want een verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> is veel precairder dan een verblijf op grond van een F-kaart, want een verblijf op basis van artikel 9<sup>ter</sup> wordt elk jaar geëvalueerd.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

2.2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Zij meent echter dat zij haar belang behoudt, daar de F-kaart van beperkte duur is. De Raad wijst erop dat de verblijfskaart op zich van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet weliswaar een geldigheidsduur heeft van ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte, maar dat uit de artikelen 40*bis* en volgende van de vreemdelingenwet – die betrekking hebben op het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie, zoals *in casu* de verzoekende partij – geenszins blijkt dat het verblijfsrecht dat aan de verblijfskaart ten grondslag ligt, slechts van beperkte duur zou zijn. Bovendien dient te worden benadrukt dat het een verblijfsrecht betreft, dat geldt zolang de betrokkene zich in de wettelijk omschreven voorwaarden bevindt. Op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet – de bepaling op grond waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen – kan slechts een machtiging tot verblijf worden toegekend, die daarenboven overeenkomstig artikel 13, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet slechts voor beperkte duur wordt verstrekt en eerst na vijf jaar van onbeperkte duur wordt. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verblijfsmachtiging van beperkte duur die zij na een vernietiging van de thans bestreden beslissing desgevallend zou kunnen verkrijgen, een voordeliger verblijf zou zijn dan het verblijfsrecht van onbeperkte duur waarover zij thans beschikt als familielid van een burger van de Unie. Zodoende maakt zij met haar betoog niet aannemelijk alsnog een actueel belang te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij voor het overige verwijst naar de schriftelijke procedure, dient te worden vastgesteld dat zij ook hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 3 september 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voormelde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE